

Pozrimeže, čo za beťársku bruselovinu nám to naši poslanci nenápadne schválili... a masmédiá sú tichúčko ako myšky

- CZ24 News | 9. listopadu 2019

SLOVENSKO: Národná rada SR bez zbytočného mediálneho hluku schválila Dodatokový protokol k Dohovoru o počítačovej kriminalite. Ide v ňom o zavedenie nových trestných činov v prípade vyjadrení rasovej a xenofóbnej povahy spáchaných cez počítačové systémy

V dodatkovom protokole ([nájdete ho TU](#)) sa okrem iného uvádza, že členské krajiny EÚ a ďalšie štáty podpísali tento dokument v presvedčení, že činy rasistickej a xenofóbnej povahy porušujú ľudské práva a sú hrozbou pre právny štát a demokratickú stabilitu, a preto treba urobiť opatrenia proti propagande rasovej a xenofóbnej povahy prostredníctvom počítačových systémov.

A preto sa zhodli a dohodli na zavedení trestnoprávneho postihu činov rasovej a xenofóbnej povahy spáchaných prostredníctvom počítačových systémov. Na Slovensku by sa mali zaviesť nové skutkové podstaty trestných činov.

Slovensko sa zaväzuje ustanoviť za samostatne definované trestné činy: distribúciu alebo iné sprístupňovanie rasového a xenofóbneho materiálu prostredníctvom počítačového systému (čl. 3), vyhrážanie sa prostredníctvom počítačového systému z rasových či náboženských dôvodov (čl. 4), verejné urážanie osôb prostredníctvom počítačového systému z rasových či náboženských dôvodov (čl. 5), verejné rozširovanie alebo iné sprístupňovanie materiálu, ktorý popiera, hrubo zľahčuje, schvaľuje alebo ospravedlňuje zločin genocídy alebo zločiny proti ľudskosti, prostredníctvom počítačového systému (čl. 6) a napomáhanie a navádzanie na spáchanie niektorého z tu uvedených činov (čl. 7).

Čo presne toto všetko bude znamenať v praxi? Zaväzuje tento dohovor Slovensko v dôsledku dôslednej aplikácie jeho ustanovení reálne zmeniť súčasný právny stav? To je otázka na právnikov, a ako vieme, tí mávajú na každý problém viacero protichodných názorov.

Dohovor chce trestať šírenie „rasistických a xenofóbnych materiálov“. Ale čo vlastne sú „rasistické a xenofóbne materiály“? Podľa právnej analýzy, ktorá tvorila prílohu k návrhu predloženému na schválenie do Národnej rady, malo by ísť o „akýkoľvek písomný materiál, akékoľvek obrazové alebo iné znázornenie myšlienok alebo teórií, ktoré obhajuje, podporuje alebo podnecuje nenávisť, diskrimináciu alebo násilie proti ktorémukolvek jednotlivcovi alebo skupine jednotlivcov z dôvodu rasy, farby pleti, pôvodu alebo národnej či etnickej príslušnosti, ako aj náboženstva, pokiaľ sa použije ako zámienka pre ktorýkoľvek z týchto faktorov“.

Podstatou tej dlhej vety je formulácia „obhajuje, podporuje alebo podnecuje nenávisť, diskrimináciu alebo násilie“. A tu sa natíska otázka: ak zo sumarizácie nejakých pravdivých, dokázateľných faktov logicky vyplynie, že konkrétna skupina osôb predstavuje pre iných nebezpečenstvo, čo príjemcov takejto správy celkom prirodzene nasrdí, začnú pociťovať celkom prirodzené emócie a dostanú celkom prirodzenú intenzívnu túžbu predmetnú skupinu ľudí nejako diskriminovať tak, aby títo nemohli ďalej pokračovať vo svojom nebezpečnom konaní, je to už naplnenie skutkovej podstaty trestného činu? Budeme zase zatvárať za pravdu? Až tam sme to dopracovali za tridsať rokov budovania rozvinutej demokratickej kapitalistickej spoločnosti?

Bodom číslo 4 „Dodatkového protokolu“ je vyhrážanie sa. Aj tu narážame na obrovskú subjektívnu výkladu. Vyhrážam sa zlodejovi, ak mu napíšem, že za kradnutie patrí do basy? Bude aj toto trestný čin? V právnej analýze sa k tejto veci píše, že doslovným „gramatickým“ výkladom tohto ustanovenia by bolo považovať nepovolené vyjadrenia za trestný čin aj vtedy, ak by išlo iba o e-mail jedného pisateľa druhému, „keďže by bol spáchaný prostredníctvom počítačovej siete – internetu, aj napriek tomu, že správa by bola adresovaná a dostupná jednej osobe“. Teda zakázané by malo byť už aj súkromne napísať kamarátovi niečo, čo neschválilo ministerstvo pravdy. Paráda!

Zaujímavý je aj článok 5 o urážaní. Náš právny poriadok používa skôr termín hanobenie, pričom právna analýza pripomína v súčasnosti platný výklad, že „o hanobenie nejde, ak sa len konštatuje objektívne existujúci fakt“. Ale kto rozhodne, či je objektívne existujúcim faktom, že nejaká skupina ľudí svojím spôsobom života ohrozuje inú skupinu ľudí?

Píše sa tam aj to, že urážlivý prejav musí smerovať k „znevažovaniu skupiny osôb alebo jednotlivca pre ich skutočnú alebo domnelú príslušnosť k niektorej rase, národu, národnosti, etnickej skupine, pre ich skutočný alebo domnelý pôvod, farbu pleti, sexuálnu orientáciu, politické presvedčenie alebo náboženské vyznanie.“

Teda urážať niekoho pre politické presvedčenie alebo náboženské vyznanie je trestný čin. Budete si musieť dávať pozor, aby ste neurazili pre ich politické presvedčenie napríklad ľudí, ktorých považujete za nacistov, fašistov, komunistov, trebárs už len tým, že ich označíte za nacistov, fašistov, komunistov, ak sa oni sami takto neoznačujú. Otázne je, či vôbec samotní niektorí poslanci Národnej rady, ktorí tento skvelý dokument podpísali, nepáchajú trestný čin, keď napríklad nadávajú do fašistov členom istej strany, ktorí sami seba tak neoznačujú, a urážajú ich za (domnelý či skutočný, to zákon nerozlišuje) politický názor aj ďalšími spôsobmi.

A čo je urážanie pre náboženské presvedčenie? Pravdivo napísať, že niektoré náboženstvo je nehumánne, nekompatibilné so zdravým rozumom a chápaním ľudských práv, ako ich poníma OSN a náš právny poriadok, že trest smrti za odpadlivosť, či kameňovanie za mimomanželský sex sú barbarstvom, a že z týchto zjavných dôvodov by malo byť toto náboženstvo škandalizované a zakázané, to je urážanie alebo nie?

Našlapovacia mína je ukrytá aj v bode šesť, ktorý spomína použitie počítačového systému na verejnú distribúciu alebo iné sprístupnenie materiálu, ktorý popiera, hrubo zľahčuje, schvaľuje alebo ospravedľuje činy predstavujúce genocídu alebo zločiny proti ľudskosti. Ktoré sú to, tie činy? V dohovore je to špecifikované: sú to tie, „ktoré ako také ustanovujú a uznávajú právoplatné a záväzné rozhodnutia Medzinárodného vojenského tribunálu zriadeného na základe Londýnskej dohody z 8. augusta 1945, alebo ktoréhokoľvek iného medzinárodného súdu zriadeného na základe relevantných medzinárodných dokumentov, ktorého jurisdikciu dotknutá strana uznáva“.

A sme doma. Už viete, ktoré to sú? Neviete ich vymenovať z hlavy? Ale to je chyba. Urýchlene prosím doštudovať, mali by sa to aj deti v škole taxatívne naučiť vymenovať ako vybrané slová. Lebo v opačnom prípade by sme napríklad, popri tvrdení, že USA sú náš najlepší partner v oblasti obrany, pilier svetovej demokracie, mohli jedného dňa nevedomky popierať, hrubo zľahčovať či nebudaj ospravedľovať ich zločiny v Iraku, Srbsku, Vietname, Afganistane. Teda, keby boli oficiálne uznané. Našťastie, ony nie sú, takže nášmu partnerstvu nič nestojí v ceste.

Človek by si niekedy kládol otázku, či vôbec vážení páni eurolegislatívci konzultujú tieto svoje návrhy so svojimi psychiatrami, a či poslanci NR SR vôbec čítajú bruseloviny, ktoré im predkladajú na schválenie. Lenže ešte horšia je predstava, že oni vedia, čo robia.

Celá táto problematika je postavená na veľmi hmlistých formuláciách, ktoré si môže sudca

interpretovať tak, ako uzná za vhodné. Táto neistota je neprijemným spôsobom odstrašovania, pretože človek v skutočnosti nevie, čo smie a čo nie - vedie to k tomu, že sa radšej vzdá akejkoľvek kritiky. A presne to vyhovuje skutočným extrémistom, mať spoločnosť bezzubú, neschopnú kritiky, pretože presne takú potrebujú pre šírenie svojej skutočne nebezpečnej a extrémistickej agendy.

Zoberme si napríklad kľúčové slovo „xenofóbia“. Ten výraz mal donedávna jasný medicínsky význam, ktorý nijako nesúvisel s legislatívnym šialenstvom, ktoré sa potom okolo tohto slova rozpútalo: „chorobný strach zo všetkého cudzieho (ľudí, prostredia, miest atď.), najmä však cudzích ľudí“.

Milovníci cudzieho, milovníci miešania, multikulturalisti však potrebovali dostať do politiky slovo, ktorému dajú pejoratívny nádych, aby zdôraznili, že chrániť si neporušenosť svojich tradičných komunit a rodín, brániť sa miešaniu kultúr, invázii cudzoty je niečo zlé. Totiž, povedzme si to úprimne, zakazovať strach ako jednu zo základných emócií je samo osebe idiotské, takže potrebovali do toho slova vpašovať niečo, čo je kritizovateľné.

A tak vymysleli xenofóbiu, v tom liberalistickom politologickom slova zmysle, ktorú Wikipédia definuje ako „odpor k cudzincom a strach z nich, napr. voči okolitým štátom či gastarbeiterom a podobne. Ide o formu šovinizmu.“ Slovník Dictionary.com uvádza dva významy: „Ten prvý je strach alebo nenávisť k cudzincom, ľuďom odlišných kultúr, alebo k neznámemu. Druhý je strach alebo nechuť k zvykom, oblečeniu a všetkému ostatnému, čím sa ľudia odlišujú.“

Vidíme tu rafinovaný posun: zrazu už nie je reč o strachu, ale o odpore a nenávisti. V intenciách nového významu tohto slova sa nesmiete báť cudzej, agresívnej kultúry, náboženstva, komunit, lebo tým ich zároveň nenávidíte, a to už sa nesmie, keďže od nenávisti už nie je (podľa týchto ľuďmi podsúvanej logiky) ďaleko k ich ohrozovaniu, a odtiaľ už je iba kúsok k ich fyzickému napádaniu a zabíjaniu. Úžasný významový kotrmelec: z obete je zrazu vlastne útočník...

A tak sme sa opäť ocitli v časoch, kde si človek musí dať veľký pozor na to, čo si smie myslieť a povedať. Predstavme si s trochou nadsádzky a trochou (no dobre, možno trochu väčšou trochou) vulgarizácie modelovú situáciu: na Slovensko by chcel prísť žiť kmeň ľudožrútov Umba Umba, lebo im chutia slovenské stehienka. Nesmiete sa ich báť a otvorene hovoriť, že sa ich bojíte, že ich tu nechcete, lebo to porušuje ich ľudské práva a ohrozuje to tým pádom právny štát a demokratickú stabilitu. Veď sú to utečenci, utekajú pred svojimi príbuznými z kmeňa Mňam Mňam, ktorí by ich inak... iste tušíte, čo by s nimi urobili. A keď prídu a budú si tu chcieť postaviť svätyňu svojho božstva Veľkého brucha, nebudete môcť proti tomu protestovať, lebo by to bola diskriminácia. Nebudete môcť protestovať ani potom, keď sa v tom chráme budú akosi hromadiť stehenné kostičky, veď paušálne ich kritizovať všetkých ako skupinu, to je rasistické a xenofóbne. No áno, ak máte nejaký hmatateľný dôkaz proti konkrétnemu jednotlivcovi, prosím, toho môžete nahlásiť orgánom, ak sa nebojíte, že následne budú vaše stehenné kostičky ako prvé vystavené v chráme Veľkého Brucha...

Režim, v ktorom je zakazovaný už aj strach ako emócia absolútne neoddeliteľná od normálnej ľudskej psychiky, nie je ani slobodný a ani demokratický - aj keď to bude o sebe tisíckrát tvrdiť. Dňa 28. októbra sa v Národnej rade SR hlasovalo o návrhu, ktorý je ďalším krôčikom týmto smerom. Za návrh hlasovali všetci prítomní poslanci okrem poslancov (vrátane bývalých) LSNS a Petra Marčeka.